

9

Filmový exteriér vo dne, cesta.

Nejaká lancia pomaly napreduje dlhou alejou s klenbou zelene, ktorá však nezastaví dážď. Pod klenbou je pochmúrne, auto sa natriasa na jamách s vodou. Z každej strany cestu lemujú kríky a konáre, hustý, nepreniknuteľný les, kde vládne večný tieň.

A vzadu obydlie, jaskyňa či brloh...

Prekvapilo ju to.

Očakávala bránu, ohradu, dom pre strážnika...

No budova s priechelím porasteným brečtanom, ktorý sa otriasal v šľahajúcom daždi, bola od lesa oddelená iba štrkovým priestranstvom.

Zaparkovala pred domom, štrk pod pneumatikami zaškrípal. Ako vystupovala, pocítila na koži vlhkosť. Bol to teplý dážď. Letný. Hlučne kropil klenbu lístia za ňou a šíril vôňu rastlinstva.

Na dohľad nikto. Spýtovala sa, či ju vôbec očakávajú, či Delacroix nezabudol na stretnutie. Pozrela sa na okná. Bolo to staré priestranné obydlie, nijako sa však neodlišovalo od desiatok ďalších podobných v tomto kraji. Nikde živá duša.

Čo to stvára? Mal ma predsa čakať. Alebo vlastne ani nie, po tom všetkom...

Za chrptom začula kroky na mokrom štrku a obrátila sa.

V ležaku uvidela nejakú postavu.

Veľkú ženu v tmavom pršiplášti a gumákoch na podpätkoch, ktorá držala na vôdzke dve svalnaté obludy s čiernou a plavou srstou, a Judith si hneď pomyslela na prvé zjavenie Barbary Steelovej v talianskom gotickom horore *Čierna nedľa*.

Žena zastala dva metre od nej, psy menej ako meter, malé očky upierali na Judith. Pod kapucňou sa skrývala pekná tvár s hnedými vlasmi a takmer dokonalými črtami, čo mohli patriť pred niekoľkými rokmi modelke.

– Dobrý deň, – pozdravila sa. – Volám sa Judith Tallandierová a som študentkou filmu. Mám stretnutie s pánom Delacroixom.

Žena si ju nedôverčivo prezerala.

– Ste si istá? Morbus nemá vo zvyku prijímať neznámych a ešte menej študentov.

Ani trochu sa nenamáhala, aby vyzerala sympaticky.

Pokladá ma za jednu z jeho obdivovateľiek, schopných urobiť čokoľvek, len aby sa priblížili k svojmu idolu, jednu z tých stalkeriek, ktoré ničia život celebritám, pomyslela si Judith.

– Boli sme v kontakte cez maily, – povedala a uvedomila si, že sa červená. – Boli sme dohodnutí...

– Ach, – prerušila ju žena a zazrela na ňu, – *vy ste boli v kontakte cez maily...* Morbus mailuje veľa, no len zriedka s niekým mimo svojich priateľov. Ak je to tak, máte šťastie, slečna. Idem sa pozrieť, či je voľný. Podte sa schovať.

Cupkala za ženou a jej psami po vyšliapaných schodoch a ocitla sa vo vestibule obloženom veľmi tmavým drevom, kam svetlo sotva

prenikalo. Vzadu sa otvárali dvere do akejsi sivej chodby, kadiaľ prešla žena so psami.

Judith cítila, že sa jej zrýchlil tep. Už o niekoľko minút bude stáť pred *ním*. Koľko mesiacov a rokov na to čakala?

Pozornosť jej upútalo drevené obloženie: sošky, basreliéfy, biblické scény, svätci, démoni... Svätý Juraj bojujúci s drakom, Ježiš na púšti... Judith si pomyslela na vchod do kaplnky v jednom veľmi starom kostole. Pochádzalo to teda z nejakej cirkevnej budovy.

Začula kroky.

Čo mu povieš? spytovala sa a zmocnila sa jej panika. *Mala si na to myslieť skôr, moja milá. Určite si Ťa otestuje...*

Potom sa ukázal.

Hľadela naňho mlčky, so zatajeným dychom. Ako prvé jej zišlo na um, že je ešte menší ako na fotografiách. A oveľa menší ako žena stojaca pri ňom.

Mal veľmi zvláštnu bledú tvár, kostnaté črty, ale plné pery a silný nos. Áno, až nádherne škaredá tvár. Oči ako čierna sľuda. Žiariace. Výnimočná bledosť. Tvár fauna, satyra. *Hlava démona*, pomyslela si. To však nevyjadrovalo ani najmenší náznak jeho nálady.

Pri neznámych používa na svoju obranu masku.

Vek sa mu nedal presne odhadnúť, ona ho však poznala: štyridsaťpäť rokov.

– Dobrý deň, – povedal.

Akýmsi sladkým, nosovým, takmer obojpohlavným hlasom. Ani ten, tak ako jeho črty, neprezradil nič o jeho nálade. No jeho oči pri pozorovaní iných svietili tak, že to bolo až nevhodné. Judith si uvedomila, že také čierne oči ešte nevidela. Dúhovky čierne ako uhlie, akoby ani nemal zrenice, a Judith sa spytovala, či nenosí šošovky.

– Dobrý deň, pán Delacroix, – odzdravila. – Volám sa Judith Tallandierová. Dnes doobeda sme sa mali stretnúť...

Nadalej na ňu uprene hľadela, ani neprikývol, ani to nepoprel. No pohli sa mu mihalnice, podobné krídlam nejakého hmyzu, a Judith akoby pod kožou prebehol elektrický prúd.

– Písala som vám, – spresnila to. – Študujem filmovú estetiku na oddelení filozofickej fakulty univerzity Toulouse-Jean-Jaurès, spomínate si? Pripravujem si prácu s názvom „Ukázať Zlo: krutosť a transcendencia vo filmoch... ech... Morbusa Delacroixa“. A som vaša veľká obdivovateľka.

Bravo, pomyslela si, tou poslednou vetou si si pokazila dôveryhodnosť, moja milá. „Som vaša veľká obdivovateľka...“ Geniálne.

– Filmová estetika? – ozval sa po chvíli mlčania. – Ukázať Zlo? Čosi také absurdné som už dávno nepočul... Áno, spomínam si na naše maily. Nespomínam si však, že by som vás bol pozval na návštevu... Musel som byť prepracovaný.

Cítila, že odvaha z nej vprchala ako voda z výlevky. Dobrú chvíľu počula len tlkot vlastného srdca.

– Ja... – začala.

– Váš obľúbený film, – prerušil ju ľadovým hlasom.

Zaskočilo ju to, váhala.

– Ech... *Monštrum.*

Pohľad mu stvrdol.

– Nehovorím o mojich filmoch! – schladil ju. – Váš obľúbený film vo všeobecnosti – všetky žánre.

Vyrazilo jej to dych. Chcela odpovedať, že videla stovky filmov a že je ťažké vybrať si jeden, no vzápätí pochopila, že by sa mu taká odpoveď nepáčila.

Uvažuj!

Vtom si spomenula, že v jednom z posledných rozhovorov, keď ich ešte dával, vyhlásil, že jeho dva obľúbené filmy sú... *Mechanický pomaranč a Smäd*.

– Mechanický pomaranč, – zamrmlala.

Maska sa trochu uškrnula.

– Iný, – vyžadoval.

Videla v tom pascu. *Určite odo mňa nečaká, že ho budem chváliť.*

V tom istom rozhovore vyhlásil aj to, že neznáša Felliniho. Keď to vtedy počula, pýtala sa, *či môže filmový fanúšik neznášať Felliniho.*

– *I Vitelloni (Darmošľapi)*, – odpovedala.

– Prečo? – chcel vedieť.

Zjavne sa jej podarilo vzbudiť jeho zvedavosť.

– Pretože sme všetci poznali podobnú bandu...

Uškrnul sa ešte viac.

– Tak ako máme všetci svojho „Rosebuda“ však? Neznášam Felliniho, – potvrdil.

– Viem. Je to môj obľúbený režisér... po vás.

Zazrel na ňu úplne mrazivo.

– Chválením nič nedosiahnete, – zasyčal.

Tieto slová zasiahli Judith ako ľadová sprcha. Odrazu mala dosť jeho veľkopanských manierov a poučení, dosť pohrdavého tónu, dosť toho hrania sa na riaditeľa sadistických ľudských zdrojov. *To stačí...* viac sa nedá ponižovať. *Daj sa vypchať, Morbus Delacroix...*

– Mám dojem, že vás len oberám o čas, – vyhlásila. – Odídem.

A hneď sa aj zvrtila na podpätkoch. Už bola na kamennom prahu a chystala sa vybehnúť do dažďa k lancieri, keď sa za ňou ozval smiech a za ním nasledoval fajčiarsky kašeľ.

– Počkajte! Vráťte sa! – zahrnel. – Prosím! Nebuďte taká citlivá!

Zmenil tón. Na zmierlivejši, takmer skormútený. Obrátila sa. Urobil akési ospravedlňujúce gesto – aspoň ona si ho tak vysvetlila.

– Ospravedlňujem sa! Naozaj, *Judith*. Obávam sa, že nemám potrebný nadhľad a všetky tie freudovské hlúposti.

– Morbus sa nevie správať, to je jasné, – potvrdila žena vedľa neho, ktorá dovedy do rozhovoru nezasiahla. – Rodičia ho k tomu nevedli.

Krčovito sa zasmial a znovu sa sucho rozkašlal.

– Otec ma naučil fajčiť, keď som mal deväť rokov, a nasledujúci rok mi podal prvý pohár alkoholu, – pokýval trochu pobavene hlavou. – Ja to nazývam *pravá* výchova. Na to využíval aj bitku. Keď bol opitý, zmlátil ma a potom zaspal. Obávam sa, Judith, že to nie je nič výnimočné.

– Keď mal Morbus osemnásť rokov, prilepil mu na líce horúcu matkinu žehličku a odišiel z domu, – poznamenala s úsmevom žena. – *Je veľmi zlostný*, to je pravda.

Morbus sa na to usmial.

– Smrdelo to ako grilované kurča a z otcovho líca sa dymilo, – dodal. – Mali ste vidieť jeho hlavu.

Judith poznala ten príbeh. Vedela všetko, čo sa dalo o Morbusovi Delacroixovi vedieť. No tvárila sa prekvapene a pobavene. Žena si stiahla kapucňu a podala jej ruku v koženej rukavici; Judith prekvapila sila jej zápastia. Bez kapucne bola ešte krajšia. A odrazu ju spoznala: videla ju vo všetkých Delacroixových filmoch, bruneta nikdy nehrala hlavné úlohy, no predstavovala protivníka, nepriateľa, služobníčku diabla, ženu upírku, spoločníčku vraha...

Najdôležitejšiu úlohu mala vo filme *Erzebet*, inšpirovanom uhorskou krvavou grófkou Alžbetou Bátoriovou, o ktorej sa hovorilo, že sa kúpala v krvi svojich obetí – mladých paniien – aby si za-

chovala večnú mladosť. Judith si spomenula, že tam hrala Alžbetinu poradkyňu, že ju na konci filmu dedinčania obžalovali z bosoráctva, kameňovali a napokon zaživa upálili.

Volala sa...

– Som Artemisia, – povedala žena príjemne a vážne, – Morbusova žena. Čo keby sme pozvali túto mladú osobu ďalej, drahý?